

Розділ 1

Зимовий бал закінчився. Ніч простягнулася над Нью-Йорком товстим шаром сніжних хмар. Вони закрили небосхил, ховаючи мільярди яскравих вогнів. Усі, окрім Генка Міллера, розійшлися по домівках, а він, намагаючись заслужити прощення найкращого друга, уже знаходився у чорному пікапі разом із двома хлопцями в масках. Як і наказав Волтер, він сам їм зателефонував, сам сів у авто й сам заплатив кожному по двісті доларів. Хлопці майже не розмовляли. Вони влаштувалися на передніх сидіннях, не звертаючи уваги на Міллера, що сидів позаду.

— Волтер сказав, що я маю попросити вибачення у того хлопця, — уточнив Генк, коли автомобіль виїхав на дорогу й попрямував за Шевроле Кайла.

— Роби, що хочеш, — ліниво відповів один із них і закурив у відчинене вікно. Холодний вітер разом з терпким, гірким запахом диму, що дряпав горло, наповнили салон.

Генк з підозрою примружився:

— Тоді навіщо вам маски, хлопці?

— Це балаклави... — зверхньо виправив водій.

— Холодно, — байдуже зауважив його напарник.

Шевроле з'явилося просто перед ними, на пустій нічній дорозі, вкритій тонким простирадлом снігу.

— Ні, — відчувши недобре, Генк напружено нахмурився. — Повертай назад! — він штовхнув ногою водійське крісло. — В мене немає настрою для вибачень.

Один із незнайомих повернувся до нього й зухвало виширився:

— А чому це ти вирішив, що ти тут головний?

Водій додав газу та зрівнявся з автомобілем Кайла.

Серце Генка стрімко набирало обертів.

— Розвертай, виблядку! — проричав він, без упину лупцюючи сидіння ногою. — Йому п'ятнадцять!

Хто б що не говорив про Генка Міллера, але він не мав схильності натовпом бити п'ятнадцятирічних школярів.

Його злість на Кайла Гейза була обґрунтованою відповіддю на його попередні дії. Генк не міг обходитися без чвар і, приховуючи свою справжню натуру, чіплявся до дівчат, наочно доводячи всім, наскільки він неприборканий жеребець. Але в душі цього хлопця було більше страху й неприйняття себе, ніж потреби принижувати інших.

— Гальмує, блядь, я на це не підписувався! — розлютившись, крикнув Генк.

На жаль, його спроби припинити те, на що з легкої руки Волтера він сам і підписався, не принесли результатів.

Пікап обігнав Шевроле Гейза та підрізав його, притиснувши до узбіччя. Єдине, що зміг зробити Кайл, це різко загальмувати. Він вчепився в кермо й повільно відпустив його, стурбовано роздивляючись незнайомий автомобіль. Відстебнув пасок безпеки й відчинив двері.

Зимовий святковий вечір падав на вулиці Нью-Йорка лапатим снігом. Пухкі пластівці обсіпали двох хлопців, які вистрибнули з пікапа й дістали з багажника бити.

— Агов! — Генк залишив авто, зустрівшись зі стурбованим поглядом Кайла. — Забирайся звідси! — голосно вигукнув йому.

Сніжинки торкалися асфальту й перетворювалися на тонке покривало, що тануло під колесами машин і підошвами людей, які зіткнулися на пустій дорозі, під камерами відеоспостереження. Тиха, морозна ніч стала ще одним свідком фіналу їх минулого непорозуміння.

Кайл не встиг отямитися після крику Генка, як один із нападників мовчки схопив його за комір піджака й вдарив у живіт. Він був добрим, вихованим хлопцем і мало що знав про жорстокий світ беззаконня. У першу мить юнак навіть подумав: якщо його підрізали, то, можливо, водієві стало зле — і тому потрібна допомога. Він не очікував побачити Генка у компанії двох незнайомців. Він не хотів у це вірити. Кайл щодня звинувачував себе в тому, що зробив із людиною, яка йому так подобалася. Він терпів глузування й приниження, сприймаючи їх як покарання за ту ніч. Знав, що Генк розлючений, але щоб не трапилося раніше, він ніколи не втягував інших у їхній конфлікт.

Думки завихрилися в голові, гублячись під новою хвилиною болю. Діафрагма скоротилася від удару, і Кайл зігнувся. Ще один удар в обличчя збив його з ніг. Юнак упав на відкриті тонкою кіркою льоду дороги й застогнав. Лише на мить його поглинула темрява, допоки наступний удар ногою в живіт не привів до тям.

— Не чіпай його! — крик Генка пролунав над головою. — Досить!

Він розмахнувся й зацідив кривднику в щелепу, — і, як і слід було очікувати, одразу отримав удар у відповідь. Його теж збили з ніг.

Кайл підняв очі й побачив, як Генк стоїть на одному коліні, витираючи кров з губ.

Нападники почали трощити Шевроле. Тріск скла супроводжувався криками й лайкою. У мить перед очима Кайла з'явилася обличчя одного з них, приховане маскою:

— Дехто хоче, щоб ти перевівся в іншу школу. Інакше ми зустрінемося знову, — і дав юнаку дзвінкого ляпаса. — Ти зрозумів?

Кайл мовчки кивнув, не виказуючи ані страху, ані болю.

Не минуло й хвилини, як нападники стрімко заскочили в авто та зникли разом з гулом мотора. На порожню дорогу повернувся колишній спокій. Сніг продовжував сипатися великими пластівцями. Падав на почервонілі від холоду руки й танув, змішуючись із кров'ю на обличчях.

Генк і Кайл залишилися наодинці, у повній тиші.

— Я цього не хотів, — роздратовано кинув Генк, підіймаючись із колін.

— Так, — ледве чутно видавив Кайл, спираючись на розбитий Шевроле. — Я знаю, — він хрипло видихнув і сів, простягнувши Генкові хустку з нагрудної кишені. — У тебе кров.

— Ти себе бачив? — гірко посміхнувся Міллер. — Вона тобі більше потрібна.

Кайл не сперечався. Тримаючись за живіт, він прокашлявся й повільно підвівся на ноги. Витер ніс і губи хусткою та задер голову до помутнілого від хмар неба. Протяжний видих вирвався з легень білястою парою.

— Вони розбили мою машину і кинули тебе посеред дороги, — хрипло вимовив Кайл, поморщившись від болю.

— Це було очікувано. Я їх не знаю. Вони мені не друзі... — відповів Генк, дивлячись на юнака зі співчуттям.

— Звісно, я одразу зрозумів. Друзі так не вчиняють, — Кайл насилу відчинив водійські двері й кивнув на салон. — Сідай, я відвезу тебе додому.

Генк похитав головою та зробив крок назад.

— Я викличу таксі.

— Краще не роби цього, — серйозно попередив Кайл. — Це місце злочину. Моя сім'я так цього не залишить. Сідай, та удамо, що тебе тут взагалі не було.

— Навіщо тобі покривати мене? — недовірливо насупився Генк.

— А ти так і не зрозумів? — сумно запитав Кайл.

Міллер деякий час стояв нерухомо, дивлячись на Гейза у відповідь. Потім опустил погляд і попрямував до автомобіля.

— Може, я сяду за кермо? — запитав він, сівши на переднє пасажирське сидіння.

— Усе гаразд, — тихо відповів Кайл та завів мотор.

— Ну якщо вже ти так сказав... — пробурмотів Генк й відвернувся до вікна, засіяного павутиною тріщин.

Після нападу Кайл мав не найкращий вигляд, але продовжував зберігати спокій. Він зосереджено дивився на дорогу крізь пом'яте лобове скло. Генк іноді поглядав на нього, не знаючи, чи повинен щось сказати або зробити.

— Вибач мені, — нарешті першим промовив Кайл.

— Не починай, — невдоволено видихнув Генк.

— Я не знав, що ти був під наркотиками...

— Не треба...

— Потрібно було дозволити тобі бути зверху...

— Блядь, ти чуєш мене?! Забудь!

— Не можу, — Кайл важко зітхнув. — Якби міг...

— Замовкни, вилупку! — розлютився Генк. — Я натурал! Зрозумів? Мене не приваблюють хлопці! Особливо такі... — він ковзнув по ньому неприязним поглядом, — як ти! Тримай язик за зубами, або я просто зараз заб'ю тебе до скону!

— Я нікому нічого не розповів, — тихо відповів юнак. — Ніхто навіть не знає, що я був у тебе на вечірці. Ніхто нічого не знає.

— Це добре, або, як я й обіцяв, перетворю твоє життя на пекло.

— Генку, — голос Кайла залишався спокійним. — Я не боюся тебе. Ти мені подобаєшся...

— Ні! — грубо гримнув Генк. — Замовкни! Ніколи не вимовляй цих слів. Я нічого не маю проти геїв, але я не гей. Просто ти підвернувся в невдалий момент, коли я не контролював себе. Це блядський збіг.

— Але в тебе встав...

— Зупини машину! — голосно перебив його Генк.

— Ми ще не приїхали, — Кайл був схожий на людину зі сталевими нервами. Здавалося, що нічого не могло розгнівати його. Завжди спокійний, помірний голос, стриманий вираз обличчя й м'яка подача мови. З цією людиною було особливо приємно вести будь-яку з бесід. Можливо, Генк навіть придивився б до нього, якби тому не було всього п'ятнадцять років. Для вісімнадцятирічного хлопця, який сам нещодавно був у тому ж віці, він все ще залишався дитиною. Генк дозволив себе трахнути дитині. Ось що було для нього найогиднішим.

— Гальмуй просто тут. Я вийду.

— Ще недовго залишилося.

— Кайле, дідько, я не хочу бути з тобою в одній тачці! Ти настільки тупий, що не розумієш?! — терпіння Генка урвалося й вилилося лайкою на побитого юнака.

Кайл натиснув на гальма і зупинив автомобіль.

— Я поїду, дочекавшись таксі, — уперто вимовив він, дивлячись перед собою.

— Та пішов ти, — огризнувся Генк, залишаючи салон.

Кайл з усією можливою швидкістю вийшов за ним і з мольбою голосно вимовив у спину:

— Куди ти?! Генк, вибач! Я не повинен був спати з тобою! Але ти мені так подобаєшся!

— Та, блядь! — роздратовано вилаявся юнак. — Підеш за мною, і я скину тебе в кювет, зрозумів?!

— Зрозумів, — апатично відповів юнак, проводжаючи поглядом хлопця, у якого давно був закоханий.

Генк не озирнувся. Він ледве тягнув ноги засніженою дорогою, на зустріч поодиноким авто. Вони лише зрідка пролітали повз та покривали брудними бризками його вишуканий одяг. Відраза до самого себе, до того, що сталося майже пів року тому, думки про Ноа й зізнання Кайла виводили його з рівноваги. Забиття болісно нило. Вибачення обернулося нападом, а Зимовий бал закінчився грязькою дорогою та самотністю посеред величезного мегаполіса. Хоча усамітнення було не таким уже й поганим фіналом. Принаймні зараз Генк потребував саме цього.

Незабаром пролунав дзвінок. Юнак невдоволено прикрив очі, роблячи заспокійливий глибокий вдих, й витягнув з кишені пальта телефон.

— Ти де? Я вже чекаю на тебе в клубі, — з динаміка прозвучав безтурботний голос Волтера. Музика на фоні майже зливалась з його словами.

— Ці гнійні вишкребки побили його, — роздратовано огризнувся Генк, — і розбили його авто. Якого біса, Волтере?

— Що? — здивовано запитав юнак. — Про що ти?

— Я не збираюся брати у цьому участі. Якщо його батьки подадуть на мене до суду, то я втрачу місце в школі. Блядь, Волтере, мене виключать.

— Заспокойся. Поясни, що сталося? — незворушливо перепитав Джекс.

— Вони побили Кайла! Що ще могло статися?! — обурено вигукнув Генк.

— Хто вони?

— Ти знущаєшся? Хлопці, номер яких ти мені дав.

— Які хлопці? Генку, ти знову під кайфом? — насміхаючись, запитав Волтер.

— Якого?.. — сердито випалив юнак.

— Я не розумію, що ти верзеш. Ти пішов з балу, хоча ми повинні були їхати в клуб. І зараз я телефоную тобі, щоб дізнатися, де ти.

— Волтере, якого біса?!

— Мабуть, ти й справді не в собі, — перебив його Джекс.

— Ти взагалі чуєш мене? Вони побили його ні за що! Просто накинулися та ще й тачку розхуярили!

— Це моя проблема? — раптово здивування змінилося на холодну жорстокість.

Генк шоковано замовк, гадки не маючи, що відповісти.

За тишею пролунав цокіт язиком. Волтер понизив голос і з удаваним співчуттям вимовив:

— Тц-тц, Генку, мені здається, ти проїбався, — після цих слів пролунав короткий сигнал. Волтер кинув слухавку.

Міллер подивився на телефон та стиснув від злості зуби. *Найкращий друг* підставив його.

***

Кайл був змушений повернутися до автомобіля. Він важко сів у салон та застогнав від болю. Весь цей час юнак тримався заради Генка. Він неміг дозволити собі впасти перед ним обличчям в бруд, навіть після побиття. Але те, що Генк заступився за нього й залишився поруч, гріло юне серце. Сліпа закоханість зробила з нього дурня. Перше кохання завжди найболючіше.

Кайл одразу зрозумів, що Генк не був причетний до нападу. Той, хто нацькував на нього нападників, чомусь не хотів, щоб він продовжував навчатися в школі Генрі Девіда Торо. Старих ворогів у Кайла не було, та й останнім часом дорогу він нікому начебто не переходив. Чому тоді йому погрожують? Кому він почав заважати?

Не встиг Кайл оговтатися та розставити думки по місцях, як телефон вибухнув гучною мелодією. На тому кінці мережі один зі старих слуг квапив його повернутися. Місис Гейз розносила будинок і нападала на персонал. Незабаром юнак залишив розбитий Шевроле в гаражі й, тримаючись за бік, пошкандибав до будинку.

Його мати знову скандалила. Вона була молодою красивою жінкою тридцяти семи років із копицею довгого густого волосся. Освітлені пасма падали на плечі, прикриті шовковим пеньюаром. Слуги, опустивши голови, вишикувалися в холі, слухаючи її крики. Кайл зайшов якраз у той момент, коли вона розмахнулася, щоб дати ляпаса одній із дівчат. Юна покоївка зойкнула від переляку й прикрила очі.